

H. Norli
Mosseveien 67
Oslo

Løssalgpris 25 øre

Nr. 11
Mandag 27. juni 1949

OPPROP TIL DET NORSKE FOLK!

Vær med å verne grunnloven, utbrede kjennskapet til vårt syn på rettsoppgjøret, arbeide for snarlig løslatelse av alle politiske fanger og arbeide for en forsoning

«En farlig mann»

I sitt vitnemål i saka mot rektor Hoel uttalte prof. Schjelderup at Hoel var en farlig mann, han var NS's mann og «tyskernes mann».

Men var han det? Bar han seg slik ad at en slik karakteristikk passer på ham? Gikk han NS's og tyskernes ærender?

Ingen ting framkom under saksbehandlingen som pekte i den retning. Og heller ikke Schjelderup nevnte dome på det. Tvert i mot kunne de lovlige myndigheter ved Universitetet, dekanene, bevitne at Hoel hele tiden arbeidet i beste forståelse med dem og vernet om Universitetets interesser så langt råd var og hjalp studenter som var kommet i knipe.

Likevel påstår Schjelderup at Hoel var en farlig mann, tyskernes mann og NS's mann! Det er trist å se en mann med tittel av professor slenge ut en slik påstand. Det ligger noe bak her, og det er vel bl. a. Aula-brannen og de følger den fikk. Herr Schjelderup kjenner kanskje nærmere til det galmannsverket. Det er innlysende at den vesle klikken av studenter som satte Aula-brannen i scene, ikke gjorde det på eget initiativ, men etter oppdrag bl. a. fra en klikk innen Universitetet. Der var nemlig to motstandsfraksjoner — en som fulgte en sindig motstandslinje, dekanene — og en annen, med herr Schjelderup i spissen, som ville følge en motstandslinje som ikke tok — til represalier fra tyskernes side.

Hva førte så Aula-brannen til? Jo, at Universitetet ble stengt og en mengde studenter arrestert og mange av dem sendt til Tyskland der flere døde. Det var følgende.

Til skade for Tyskland eller tyskerne, eller noen hjelp for Vestmaktene, ble ikke brannen i Aulaen, og det kunne vel heller ikke opphavsmennene til brannen tenkt seg. Det de tenkte — og resonnementet falt helt i tråd med Schjelderups — var at Universitetet måtte komme i skuddlinjen, for

Pressen har i det siste kommet med en rekke tendensiøse meddelelser om det arbeid som er tatt opp over hele landet for å få en revisjon av rettsoppgjøret, og vi ønsker derfor å komme med følgende redegjørelse:

Rettsoppgjøret mot NS-folkene har nå pågått i fire samfulle år, og ennå er det mange som ikke har fått sin sak oppgjort. Imens sitter der ca. 1200 kvinner og menn i fengslene og i de politiske fangeleirene, — fra unge piker og gutter til kvinner og menn i oldingalderen, — med straffetid opptil livstid. Mange venter også på å bli satt inn for å sone restpå straff, og mange venter ennå på å få sin sak opp for retten. — Skal man dømme etter dette, vil der gå mange år før de direkte følger av rettsoppgjøret er overvunnet.

For å bøte på de verste skadevirkninger som rettsoppgjøret har påført vårt folk og land, har vi dannet et Samhold av individuelt samarbeidende personer uten noen form av forening eller organisasjon med derav følgende rettigheter og forpliktelser og uten noe medlemskap.

Vi er frie, tenkende nordmenn, som vil søke å vekke våre myndigheters samvittighet for den urett, som etter vår mening er begått mot titusener nordmenn, — folk som har ment å tjene sitt land på beste måte. Vi vil derved søke å bøte på den sterke splittelse innen vårt folk, en splittelse, som er blitt en samfunnsulykke og som truer med å bli det for menneskealdre framover.

Formålet med vårt Samhold er:

- 1) Vern om Grunnloven og menneskerettene, for derved å bane veien for fredelig forståelse og samarbeid både innad og utad.
- 2) Arbeide for å utbrede kjennskapet til vårt syn på rettsoppgjøret, dets opphav og følger, såvel for den enkelte som ble rammet av det, som for samfunnet, — for derved å søke på lovens grunn å oppnå en revisjon av rettsoppgjøret.

studentene forholdt seg alt for passive, og rektor Hoel og dekanene ledet Universitetet slik at det seilte i forholdsvis smult vann. Det måtte gjøres noe, mente desperadoene, og så fant de på å sette ild på Aulaen!

Det minner stygt i sin meningsløshet om en liten flokk motstandsmenn i Rom som under krigen skjøt ned en 10—15 tyske soldater, en handling som tyskerne svarte på med å la skyte et par hundre helt uskyldige borgere —

- 3) Arbeide for snarlig løslatelse av de politiske fanger, hjelp til tidligere NS-folk for å få dem inn i arbeidslivet som fullverdige borgere, og understøttelse av nødlidende NS-familier.
- 4) Økonomisk støtte til det av h.r.advokat Otto R. Rød opprettede rettskontor, som har til formål å gi ubemidlede, som er rammet av rettsoppgjøret, juridisk bistand.
- 5) Arbeide for en forsoning, så det hat som nå herjer vårt samfunnsliv, engang kan bli brakt til opphør.

en represalie som den vesle motstandsflokken burde ha regnet med. Slike utslag av motstand er vettløse og forbryterske.

At Aula-brannen var et vettløst tiltak går også fram av det at de nærmere omstendigheter ved den ikke skal klarlegges. Opphavsmennene er reddet og skamfulle.

En av dekanene, prof. Solberg, opplyste i sitt vitnemål i Hoel-saka at

Forts. side 12

I glasshus

Avisene rundt omkring i landet har tatt hårdt fatt på den fatale drosjekonflikt i Oslo og dens skjebnesvangre følger, og den på «yrkesstolthet», som etter sigende skal være den unnskyldende beveggrunn til streiken. Jevnt over slutter avisene seg til advokat Sven Arntzens karakteristikk: «Dette er rettssamfunnets nederlag overfor et maktbud.» Og ære være dem for dette standpunkt.

Men — Norsk Presseforbunds hovedstyre har selv gitt uttrykk for den samme mentalitet som drosjesjåførene i en uttalelse, som ble offentliggjort 25.2.1948. I den heter det, at de som er dømt for sitt forhold under okkupasjonen ikke fyller de krav som må stilles til redaksjonelle medarbeidere i norsk presse.

Er ikke dette å kaste stein i glasshus? Er det ikke å sette seg som overdommer og vedta uttømmelsesbestemmelser?

Tilbake til arbeidslivet, skriver de så varmtfølede og samfunnsbekymret. Men likesom drosjesjåførene i Oslo legger de til: Ikke i vårt yrke!

I følge justisministerens uttalelser er det mer enn 500 landsvikere som har fått frihetsstraff på mer enn 8 år.

Er ikke bare dette tall et problem for vårt land? Kan virkelig Fattig Per Norge, som lever på Marshallhjelp og stadig synker dypere ned i gjeldsavhengighet til Amerika, framture i slik galskap, helt bortsett fra det rent russiske i å straffe politiske motstandere og alle deres tusener av pårørende på denne måte?

De som straffer unngår så allikevel ikke sin skjebne den dag den upartiske og usminkede historie skrives. Utad orienterer de seg i øyeblikket vestover, men innad driver de terror etter beste bolsjevismønster. Det er som om Mot Dag-isten ikke kan frigjøre seg fra diktaturets psyke.

Husk å fornye abonnementet — Kvartalskifte 1. juli